

Borián Elréd

Vonaton

Madarász Gyula feleségének,
Madarász Kathy Margitnak

*Száguldanak a sínek.
Az oszlopok mind távolba vesznek,
mint katonák szalutálnak az elmenőknek.*

Megrajzolom kezed, mint egy bíbor sárga
vízparti levelet.

*A tanya kitárt ajtajánál egy kutya ugat.
A fékek időnként sikítanak.
Egy asszony áll távolban a magányos háza előtt.*

Amit megálmodtál éjjel, nappal szorgos kézzel
meghímzed, te okos szívű Pénelopém.
Az a fekete bársony, a „Megidézett örökségünk”,
az a ruha tetszett talán legjobban.

*Az oszlopok mind kisebbek lesznek.
Egy kutya csak áll és hallgat.
Száguldanak a sínek.
A fékek időnként sikítanak.*

Álmodtam színeket és fényeket, varjakat, füveket,
hortobági hajnalt, ködös reggelt, téli csendet.
Most megfestem kezed, mielőtt szíved elintéget.

*Egy asszony áll távolban a magányos háza előtt.
Ragyog a pusztuló örökségünk.*

Itt a kezem. Megérte élni együtt rövid hosszú éveket.

Hortobági naplemente az utazó öregség.